

дото съ щъркелчетата било заровено подъ развалинитѣ.

— Дѣца, дѣца! — викала майката.

Цѣлъ день двата щъркели се въртѣли около развалинитѣ. Тѣ удрѣли съ клюноветѣ си о камънитѣ и дърветата, прислушвали се и викали, но никой не имъ се отзовавалъ. Дѣцата имъ били умъртвени. Прѣзъ нощта двѣтѣ птици седѣли на високото дърво и се разговарѣли за нещастieto си.

— Дъждовенъ червей! — внезапно извикалъ щъркелътъ.

Той си спомнилъ съобщението на дъждовния червей за събарянето на старата кжца и много съжалявалъ за дѣто не го послушалъ.

— Но можехъ ли да помисля, че тоя глупавъ червей говори истината? — казалъ той. Нека сега да ми се покаже на очитѣ! Той и неговитѣ роднини сж подкопали нашия домъ; тѣ сж виновни за смъртта на нашитѣ дѣца.

— Излѣзъ тукъ, миличккъ червейо, излѣзъ не се страхувай, — викалъ щъркелътъ съ нѣженъ гласъ. Съ менъ е и съпругата ми; тя иска да чуе за твоя интересенъ животъ подъ земята.

Но дъждовниятъ червей чулъ какъ се съборила кжцата, и колкото може по-дълбоко се скрилъ въ земята. До него не достигалъ примамливия гласъ на щъркела. Той не чувалъ сжщо, какъ разсърденитѣ птици удряли клюноветѣ ти о земята.

Мръкнало се. Щъркелитѣ отлетѣли и отишли да посѣтятъ своитѣ познати и да имъ разкажатъ за нещастieto, което ги сполетѣло.

А когато се стъмнило хубаво, дъждовниятъ